

THE WORLD BETWEEN BLINKS

a pislantások
közötti
világ

AMIE KAUFMAN
és RYAN GRAUDIN

fine selection

THE WORLD — BLINKS

a pislantások
közötti
világ

AMIE KAUFMAN
ÉS RYAN GRAUDIN

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

TRACY GRAUDINNAK ÉS PHILIP KAUFMANNNAK.
A KÖZÖS KALANDJAINK MINDENNAP ESZÜNKBE JUTNAK.

A PISLANTÁSOK KÖZÖTTI VILÁG LÉTEZIK.

Ott van mindenhol, és nincs sehol.

Ott van minden roncsban, minden elhagyott telekben, minden városi lakótömbben, minden csenevész kiserdőben. Ez az a hely, amelyet a szemed sarkából pillantasz meg, ahogy visszatükröződik egy pocsolyában vagy egy autó ablakában. Egy pislantás. Ott van, és már el is tűnt. Rögtön az utcai lámpa fényudvarán túl.

Az emberek nap mint nap látják, de ritkán figyelnek fel rá. A felnőtteket leköti a felnőtt életük – kávé rendelnek, elhozzák a ruhát a patyolatból –, nem érnek rá megnézni, igazán szemügyre venni. A legtöbb gyereknek meg elterelődik a figyelme, nem vizsgálja hosszasan. Látják a bedeszkázott ablakot, látják a BELÉPNI VESZÉLYES táblát a bejáratnál, de vállat vonnak, és mennek tovább a dolgukra.

A legtöbb gyerek.

Ám vannak gyerekek, akik kicsit tovább időznek. Az álmodozók – ezeknek a gyerekeknek bogáncs van a zoknijukon, legendás kardokról neveznek el botokat, és álmukban elveszett városok nevét kiáltják.

Bebámulnak a sötét helyekre, és pislognak.

Ők látnak.

1

MARISOL

MARISOL SZERETTE A LEVEGŐT AZ ÓCEÁN KÖZELÉBEN.

Főleg a só szaga érződött, de annyi minden más is kavargott benne. Naptej, sirálysírás, felfedezendő uszadék fák és a várakat homokká visszamosó hullámok. Egyetlen szippantás mindezt tartalmazta.

Amikor Marisol kisebb volt, azt hitte, ezért érzi úgy, hogy szinte szétrobban a tüdeje, valahányszor a családja Dél-Karolinába utazott, de most már tudta a tudományos okát. A tengerszint feletti magassággal függött össze. La Paz, a város, ahol Bolíviában lakott, hegyek gyűrűjében fekszik, Folly Beach meg a tengerparton.

Minden nyáron, amikor Marisol Contreras Beruna a nagymamájához látogatott, a szervezetének alkalmazkodnia kellett. Ezen a nyáron, az első nyáron Nana halála óta, ez a szívére is nem kis mértékben vonatkozott.

– Mindjárt odaérünk! – Az anyja kiejtése is megváltozott, idomult a déli környezethez. Mindig ez történt, amint a reptérről befelé tartva az út melletti táj végtelenbe nyúló, zöld mocsárrá változott. – Izzgatottak vagytok?

Victor, Marisol tizenhárom éves bátyja csak röffentett.

– *¡Contesta! Tu madre no está pintada!*¹ – mondta az apjuk szemrehányóan a volán mögül.

Victor második röffentése legalább már emlékeztetett egy szóra:

– Nem.

– Nem? – kérdezte méltatlankodva apa.

– Parázom – felelte Victor. – Szerintetek most kísértet jár a házban?

Az anyjuk ajka megremegett a bérelt autó oldalsó visszapillantó tükrében, közvetlenül a felirat fölött: A TÜKÖRBEN A TÁVOLSÁGOK A VALÓSÁGOSNÁL NAGYOBBNAK TŰNNEK.

Szinte könnybe lábadt a szeme, és Marisolnak nem rémlett, hogy ez a temetés, azaz tél óta előfordult volna. Victor, aki a túloldali ablakon nézett ki, erről mit sem tudott.

Egy báty nagy kincs, Nana mindig ezt mondta Marisolnak, amikor ő begurult a testvére, bár néha jobban kell meresztgetned a szemed, hogy meglásd az aranyat.

Marisolnak nagyon kellett meresztgetnie, ha Victorról volt szó.

– Ha Nana szellemmé változott volna, nem maradna a tengerparti házban – mutatott rá anya. – Újabb kalandokat keresne. Alámerülne a vízi szörnyekkel. Piknikezne az Everest tetején. Elrepülne a holdra.

– A szellemek nem tudnak a holdra repülni.

– Honnan tudod?

– Mert... – Victor észbe kapott, és szokásához híven ráeszmélt, túl fontos ő ahhoz, hogy nevetséges dolgokról vitatkozzon a kishűgával. – Mindegy. Tényleg össze kell szedni Nana minden cuccát? Egy örökkévalóságig fog tartani.

¹ Válaszolj! Ne nézd az anyádat levegőnek!

– Csak a személyes holmiját – válaszolta az apjuk.

– De... – kezdett bele bizonytalanul Victor. – Vagyis mindent.

Anya csaknem kicsorduló könnyei nevetéssé változtak, még ha továbbra is szomorú nevetéssé.

– Igazad van, de az ingatlanos azt mondta, hogy könnyebb lesz eladni a házat, ha az érdeklődő el tudja képzelni benne önmagát.

A mocsárt az ablakon túl felváltotta az óceán. Kékség, kékség, kékség és csillámló nap. Nagyobb volt, mint ahogy Marisol emlékeiben élt. Nana háza ugyanakkor kisebbnek tűnt. Még nem volt kint az ELADÓ tábla, de attól még a lány állkapcsa megfeszült. Nem akart elképzelni egy másik nevet a Berunán kívül a levelesládán, belegendolni sem bírt, hogy idegenek szögezik ki az OTTHON, ÉDES OTTHON feliratot az üvegezett tornác ajtaja fölé.

– Úgy fest, mi vagyunk az elsők – jelentette be az apjuk, ahogy beállt a kocsival a felhajtóra. – Nálad vannak a kulcsok, ugye, *amor*²?

– Nálam voltak – felelte anya, és értetlenül ráncolta a homlokát, miközben áttúrta a retiküljét. – Meg voltam róla győződve.

– Marisol?

Mindkét szülő megfordult ültében, de nem azért, hogy hibáztassák a lányt a hiányzó kulcsok miatt, hanem hogy segítséget kérjenek. Marisol ugyanis ügyesen megtalált dolgokat. Kulcsokat, mosógép által felfalt zoknit, sőt egy barátjának a megszökött tengerimalacát is.

Nem arról volt szó, hogy jobban nyitva tartotta a szemét, mint mások. Igazság szerint alig kellett keresgélnie. Szinte mintha az elveszett tárgyak találták volna meg őt.

² Szívem

Marisol lehunyta a szemét, hogy érezze az ujjbegyeiben gyakran jelentkező bizsergést. Néha már úgy érezte, mintha valami húzná a kezét, de ezt soha nem vallotta be senkinek. Tudta, milyen hatást keltene. Az erő ezúttal arra készítette, hogy az anyja retikülje felé nyúljon.

– Az oldalsó cipzáras zsebben vannak.

– És tényleg! Köszönöm, *reina*³.

A tornác úgy festett, mint előző évben: szárnyascsigaházak és cápa fogak sorakoztak rajta, szélcsengők daloltak a sarokban. A napfény átvillant a felfűzött tengeri üvegeken, kék és zöld pettyekkel hintve meg a tornác fáját. Ez a mintázat mindig valamilyen tündérvilágot juttatott Marisol eszébe. Ilyenkor Nana gyakran elmesélte azt, amikor egy izlandi barlangban manókba botlott egy tengerparton, amely sokkal furcsább volt az itteni strandnál: fekete homok, jeges dagály.

Victor soha nem hitte el a mesét, de nem volt sokkal hajmeresztőbb, mint bármi más, amit a nagyanjuk csinált. Nana számára az élet egyetlen nagy kaland volt. Amit fényképek bizonyítottak mindenütt a házban, Marisol ezeket vette szemügyre, amint bement a szülei után. A legrégebbi – fekete-fehér – képek még abból az időből származtak, amikor Nana a második világháborúban volt ápolónővér. Fiatal és bátor mosolya volt, pont olyan, mint a barátainak, akik ugyanolyan khaki egyenruhát viseltek. Nagypapa is ott volt, szalutált Nana bátyja mellett, aki elesett a háborúban.

A folyosókkal együtt nyúltak és kanyarogtak az évek is. Nana könyvtára rejtette a közös kalandokat nagypapával: tevelgelés a Szaharában, kutyaszán Alaszkában, kenuzás az Amazonason.

³ Királynő

A sok fénykép mellett az évek alatt megsárgult, bekeretezett térképek is lógtak, őrizték Nana úti jegyzeteit. Nana néha bejelölt pontokat egy cikornyásan görbülő ∞ jellel, máskor meg feljegyezte a látnivalókat: *Folyami delfin. Északi fény. Homokvihár.*

Marisol valahányszor tanulmányozta a tájakat egy nagyítóval – amelyet a nagyanyja egy párizsi csetreszárussal cserélt el valamire –, új dolgokat fedezett fel.

Ezúttal a *Fehér rénszarvas* feliratot a konyhában lógó Svédország-térképen. Marisol több százszor járt már itt, egy pohár édes tea fölött csevegett Nanával, de erről a kalandról soha nem hallott. Talán most már soha nem is fog.

– Anyu?

Az anyja már evőeszközöket pakolt egy KONYHA – TÖRÉKENY feliratú dobozba, de most abbahagyta.

– Igen, *reina*⁴?

– Te tudod, hogy mikor látott Nana fehér rénszarvast? – Marisol a térképre bökött, és a mellette lévő fényképre, amelyen a nagyszülei a hóban térdig állva egy kétéves gyereket lengettek maguk között.

– Hát, lássuk csak... – Anya a fényképre hunyorgott. – A képen Matt bácsikád van, vagyis... 1956. Talán.

Marisolnak úgy sajtott a mellkasa, hogy még az óceáni levegő sem tudta megtölteni a tüdejét. Nem is annyira a dátum érdekelte, inkább a történet, amit Nana erről mesélt volna.

Nana mintha mondott volna valamit arról, ahogy a rénszarvas szellemként mozgott, és talán szellem is volt, hiszen nem látszott más, mint a kavargó hóesésben megvillanó agancs körvonala és a nagy fehérségben feketén világító szempár.

⁴ Királynő

Marisol egy pillanatra szinte hallotta a nagyanya hangját, ahogy kimondja ezeket a szavakat. A semminél még mindig jobb volt elképzelni a jelenetet, de valahol rosszabb is, mert eszébe juttatta, hogy az igazi történet immár elveszett. Végleg elveszett még egy olyan lány számára is, aki azt is megtalálja, amit mások nem.

– Kérdezd majd meg Matt bácsit, amikor ideér – tette hozzá az anyja. – Ő biztos jobban tudja.

Marisol megmentett egy kávéskanalat, amikor elhaladt a KONYHA – TÖRÉKENY doboz mellett, és lopva becsúsztotta a zsebébe. Tovább követte a fényképek sorát a ház központi lépcsője mellett, fel a hálók felé. Egyre többen jelentek meg Nana mellett minden egyes képen. Mire tért hódított a színes film, amin Nana haja gesztenyebarna lett, már öt gyereke volt – Marisol anyja volt a legkisebb, de csak egy percen múlt –, egytől egyig kalandorok.

Anya a kalandjai révén jutott el Bolíviába, ahol megismerkedett apával a nonprofit szervezetnél, ahol mindketten azóta is dolgoztak. Anya ikertestvére, Kate, diplomataként utazott a világban, folyamatosan új városokba költözött.

Később a kalandoroknak további kalandorai születtek: Marisolnak rengeteg unokatestvére volt a Beruna oldalon, többségük nála sokkal idősebb. A családi kép – ami előző nyáron készült Nana utolsó megbetegedése előtt – a nappaliban volt, a Franciaországban hőlégballonozó kilencvenegy éves nagymamájukról készült fényképek mellett.

Ezekhez érve Marisol megállt, hallgatta a közeli szélcsengőket és Victor nehézkes lépteit, ahogy a poggyászt a tornác felé cipelte. A tengerparti lak nem keltette kísértetház hatását. De furcsa volt. Megtöltötte Nana élete, csak ő maga hiányzott.

Ettől Marisol legszívesebben elsírta volna magát.

Az csak rátett egy lapáttal, hogy a nagymamája minden holmiját egy tárolóhelyiségbe készültek bezsúfolni, amit egyikük sem fog soha felkeresni. A bőröndök, amikkel Victor küszködött végig a folyosón, ahhoz elég nagyok voltak, hogy a bátyja panaszkodjon miattuk, de Nana kincsesdoboz-gyűjteménye biztosan nem fért volna el bennük. Sem a hatalmas uszadék fa, amit Nana dohányzóasztallá alakított.

Marisol nagyot sóhajtott, és odasétált a legközelebbi könyvespolchoz. Tele volt dísz tárgyakkal: négylevelű lóherés papírnehezék, fehér pávatoll, tengerisün-vázból készült gerlék – apróbb dolgok, amik szépen megfértek a kávéskanál mellett.

Amit csak tudott, beletömött a zsebeibe.

Az ujjai bizsereggni kezdtek.

De fura! Nem is keresett éppen semmit, a bizsergés mégis felerősödött, amikor kézbe vett egy makarónival körberagasztott képke-retet. Vajon éhes? Miért lett volna? Rádásul az aranyszínű festékkel lefűjt száraz csőtészta nem volt különösebben ínycsiklandó.

– Szia, Mari!

Ez nem a bátyja hangja volt! Marisol megfordult, és egy másik fiút látott az ajtónyílásban, szőke bozonttal, félénk mosollyal.

– Jake! Nem úgy volt, hogy csak holnap jöttök?

– A követség korábban elengedte anyát. Felültünk az első gépre, ami indult Madridból. Egyetlen napról sem akartunk itt lemaradni. – Marisol unokatestvére elmosolyodott, amitől a szeplői átrendeződtek. – Megnőttél.

– Te is. – Hat hónapja látták egymást a temetőben, ahol a tölgyek ágáról lelógó szakállbromélia passzolt a téli égbolt színéhez. Jake haja így júniusban sokkal jobban virított. – És szőkébb is lettél.

– *Y más inteligente*⁵ – felelte Jake.

⁵ És intelligensebb.

Most Marisol arcán jelent meg a vigyor.

– Spanyolul tanulsz, Jake?

– *Poco a poco*⁶. Lassacskán – hangsúlyozta Marisol kedvenc unokatestvére angolul. – Úgy voltam vele, mivel a család egy része spanyol ajkú, minket pedig idén Spanyolországba küldtek, sőt azt mondták, talán több év is lehet belőle, itt az ideje, hogy megpróbáljak megtanulni kicsit, nem gondolod?

– *¡Sí!*⁷

Marisol még mindig a kezében tartotta a képkeretet, amikor átölelte Jake-et. Miután szétváltak, a fiú a keretben lévő fotót kezdte tanulmányozni. Nana állt rajta kettőjükkel a Folly Beach távoli végén, ahol halott, csavarodott törzsű fák nyúltak ki a homokból, és egy világítótorony emelkedett ki egyenesen a vízből, és a szél úgy kócolta a hajukat, mint a hínárt.

– Fura érzés itt lenni nélküle – suttogetta Jake.

– Tudom. – Marisol két kézzel szorongatta a képkeretet. Egyszeriben nagyon törekenynek tűnt a makaróni rajta. – Rémes. De még rémesebb, hogy el kell adni ezt a házat. Anyu máris csomagol a konyhában.

Jake megköszöri a torkát.

– Muszáj, Mari. Egy tengerparti háznak nagyon sokba kerül a fenntartása, és anya azt mondja, erre új tető kell, meg ráfér vagy száz javítás.

Marisol szülei is ugyanezzel a magyarázattal szolgáltak. Most, hogy Nana már nem lakott itt, nem volt értelme fizetni a számlákat egy olyan ház után, ahova a család évente egyszer látogat el. Marisol

⁶ Lassacskán.

⁷ Igen!

tudta, hogy igazuk van, de attól még nem volt kevésbé szomorú. Bárcsak igazi aranyból lennének ezek a tézstadarabok!

Az egyik csőtészta összeroppant Marisol bizsergő hüvelykujja alatt, ahogy odanyújtotta a képet Jake-nek. Elvégre a fiú monogramja állt a hátulján.

– Kéred?

Jake megrázta a fejét.

– Nincs hely, hogy magammal vigyem Spanyolországba.

Nincs hely? Marisol tudta, hogy ez csak kifogás. Az unokatestvére nem szerette megpakolni a csomagját. Egy tengerparton töltött nap után, amikor ő többvödörnyi törött kagylót cipelt vissza a házhoz, Jake üres kézzel rohant haza.

– Nem nagy szám – tette hozzá a fiú vállat vonva. – Csak tészta és festék. Egy hatéves is meg tudja csinálni.

– Hiszen egy hatéves csinálta! – emlékeztette Marisol a reszketeg szignóra mutatva. – Nana azt mondta neked, ennél szebb karácsonyi ajándékot még soha senkitől nem kapott.

Jake arca elkomorult.

– Nem megy – mondta.

Marisolnak mintha petárdák lettek volna az ujjaiában, amikor felpattintotta a keret hátulját.

– És a fényképet? Csak van a bőröndödben annyi hely, hogy...

Összehajtogatott papírlap hullott a földre Jake lábához. A fiú meglepetten pislogott, és letérdelt, hogy felvegye.

– Mi az? – tudakolta Marisol.

– Egy térkép.

De ez nem volt olyan régi, mint a többi; nem szakadt szét a hajtás mentén, ahogy Jake kiterítette. Nana kézírása még mindig

tintaszagot árasztott, amikor Marisol közelebb hajolt, hogy elolvassa. A nagyanyjuk szokásához híven a térképre írta fel, miket talált: *palackposta, delfinraj, otthon.*

– Ez nem akármilyen térkép! – Marisol izgatottan szuszogott. – Jake, ez Folly Beach térképe!

– Ezek szerint arany van a közelben! – Jake inkább csak viccből mondta.

Nana telerajzolta ∞ jellel a térképeit, de amikor kérdezték róla, csak ugratta őket. *Kincs*, válaszolta mindig csillogó szemmel. *Kincshez vezetnek.*

Marisol nem tudta eldönteni, vajon arról a fajta kincsről beszélt-e, ami állítólag Victorban is rejtőzik, vagy igaziról.

– Megnézhetem?

Marisol keze abbahagyta a bizsergést, amint Jake odaadta neki a térképet. Helyette a gyomra szaltózott egyet. Talán... esetleg ebben a képkeretben tényleg arany van. A lány eddig még Nana egyik ∞ jeléhez sem járt elég közel ahhoz, hogy megvizsgálhassa.

– Az óceán kellős közepén van. – Jake a ∞ jelre mutatott, amit annyira mélyen véstek bele, hogy beszakadt alatta a kék lap. – A kincs biztos valami hajóroncs.

– Nem. – Marisol hunyorgott, hogy el tudja olvasni mellette Nana cikornyás kézírását: *Morris Island-i világtótorony. Ajtó.* – A világtótorony! Nana biztos kiment oda a ladikkal. Anya azt mondta, már be van zárva, mert senki nem használja. Nana vajon bejutott az ajtón? – Elhallgatott, amikor megint átjárta a furcsa érzés, amit Nana hiánya okozott. – Hiányozni fognak a kalandjai.

– Nekem is.

Marisol a saját bánatának a visszhangját hallotta Jake szavaiban, de a fiú arckifejezése nyugodt volt. Jake nem nagyon mutatta ki az

érzéseit, a mosolyát leszámítva, de Marisol az évek alatt megtanulta megérteni mindazt, amit a fiú leplezett.

Jake a térképet tanulmányozta, Marisol Jake-et, és közben azon gondolkozott, mondjon-e bármit.

– Jake!

– Igen?

– Szerintem meg kell keresnünk Nana kincsét. – Marisol megkocogtatta a ☿ jelet. – Vágjunk neki a saját kalandunknak!

2

JAKE

JAKE IMÁDTA A KALANDOKAT.

Mondjuk, kellett is annak, akinek az anyja diplomata, és az útlevele annyira megtelt már pecsétekkel, hogy be sem lehetett csukni, és hét különböző nyelven tud köszönetet mondani. Bár most nem nagyon tudta, mit mondjon. Valami megcsörrent Marisol zsebében, miközben kocogott előre, ugyanabban az izgatott tempóban beszélve.

– Todd bácsi tavaly nyáron megtanította neked, hogyan kell kormányozni a csónakot, ugye? Elmegyünk vele a világítótornyhoz. Mi van, ha Nana ténylegesen eldugott ott nekünk valamit? Például aranyat. Talán elég lesz ahhoz, hogy a szüleinknek ne kelljen eladniuk a házat.

Jake az ajkába harapott. Ha Nana el is ásott bármit, az valószínűleg nem arany volt. És egészen biztosan nem elég arany ahhoz, hogy fedezni lehessen belőle egy teljes ház költségeit. Ráadásul a Beruna család csónakját ő csak apálymederben vezette, a Morris Island-i világítótorny viszont már szinte az óceánban volt. A veszélyesen kék vizeken.

– Nem is tudom, Mari.

– Én igen. – Marisol ökölbe szorította a kezét. A térkép széle gyűrödni kezdett, ahogy Marisol alsó ajka is. – Hidd el, Jake! Oda kell mennünk!

Jake még mindig habozott. Nem élvezhetnék csak a még megmaradt időt, mielőtt el kell utazniuk? Lemehetnének a partra, befúrhatnák a lábujjaikat a homokba, és futhatnának a víz mentén, miközben a hullámok üldözik a lábukat.

Könnyek gördültek le Marisol arcán, és az állán gyülekeztek.

Jake kikapta a lány kezéből a térképet, mielőtt bármelyik könnycsepp lecseppenhetett volna, tönkretéve Nana kézírását.

∞. *Morris Island-i világítótorony. Ajtó.*

Miért írta vajon ezt a nagymamánk? Jake azt kívánta, bár megkérdezhetné tőle, és olyan erősen kívánta, hogy belesajdult a mellkasa.

– A világítótorony elég messze van.

Rábökött Marisol kezében a fényképre, amin a világítótorony kiemelkedett a hullámok közül. Jake egy ideig megőrzött képeket minden helyről, ahol járt, és a hátlapjukra feljegyezte a részleteket, akárcsak Nana. De ő nem rendelkezett Nana tehetségével ahhoz, hogy utána történeteket meséljen róluk, és végül csak elveszett dolgok gyűjteményének hatott, ami arra emlékeztette, hogy az emberek és a helyszínek eltűnnek az életéből. Lecserélődnek. Majd az újak is elvesznek.

Előre nézz, ne hátra! Ennél jobbat Jake nem tehetett. Igazság szerint semmi mást nem tehetett, ezért dobta ki a fényképeit, amikor Madridba költöztek. Eggyel kevesebb dobozt kellett hurrubálni.

– *Por favor*⁸ – mondta Marisol szipogva. – Szerintem Nana azt akarná, hogy menjünk oda, és ez lesz az utolsó lehetőségünk, mielőtt...

⁸ Kérlek.

Elhallgatott, amikor Jake anyukája megjelent az ajtóban.

Cara néni a háta mögött álldogált. Marisol és Jake anyján látszott, hogy egytetűjű ikrek: lófarokban hordott barna haj, szeplőkkel hintett orr, akárcsak Jake-é. Marisol a melegbarna bőrét és a fekete haját az apjától – Mache bácsitól – örökölte, Jake meg a maga szőke haját a saját apjától, bár ezt csak fényképekből tudta. Az apja azóta nem volt velük, amióta a fiú az eszét tudta, és ő réges-régen eldöntötte, hogy nem is érdekli.

Amikor az anyja meglátta, hogy a két gyerek Nana képe köré gyűlt, az arckifejezése ellágyult.

– Hiányzik, ugye?

– Igen – felelte Marisol.

Jake zsebre vágta a térképet, és megvonta a vállát, amitől azon nyomban tuskónak érezte magát. Csak nem szívesen beszélt olyan emberekről és dolgokról, amik már nincsenek.

Ekkor Matt bácsi és Jayla néni autója állt be a házhoz, és ezzel véget ért a csend és a nyugalom. Kiszáratva poggyászt cipelő nagybácsi, nagynénik és unokatestvérek özöne érkezett, a *Szasztok!* csak úgy repkedett a levegőben, trappoltak a lépcsőn, és olyan sok padlódeszka nyikordult meg, hogy az ember azt hitte, a ház vagy hamarosan összedől, vagy felébred egy hosszú álomból.

Anya, Cara néni és a többi felnőtt meggyőzték Todd bácsit és Pierre bácsit, hogy aludjanak Nana szobájában.

– Ő nem bánna – bizonygatta Cara néni. – És nézzétek az ikreket! Veronica és Angeline vagy másfél fejjel magasabbak, mint tavaly. Hadd legyen saját szobájuk, ti meg mentek Nanáéba.

A lányok egyetértettek, még a telefonjukból is felnéztek, hogy részt vegyenek a vitában.

Később sütögetést rendeztek a hátsó udvaron, miközben az alkony bársonyos kékre színezte az aranyló eget. Sisteregtek a húspogácsák, és a közeli mocsárból kabócák adtak szerenádot a Beruna klánnak. A család majdnem ugyanakkora zajt csapott, ahogy régi és új történeteket is meséltek egymásnak. A közelmúlt élményeinek beszámolóit – kirándulások az Andokban, merülés cápákkal a Vizcayai-öbölben – hamarosan felváltották az emlékek Nanáról. Jake oldalán megint megjelent Marisol, és együtt hallgattak, miközben a füst a bimbózó csillagok felé szállingózott.

Egy idő után Jake-et ásitáson kapta az anyja – hosszú volt a repülőút Madridból egészen Dallasig, majd onnan Charlestonba –, és elküldte lefeküdni. Egy pici szobán osztozott az anyjával, ami a tengerparti ház zezugos, girbegurba folyosóiról nyílt.

Ahogy ébren feküdt a régi enciklopédiákkal telepakolt polc alá bedugott keskeny ágyán, és hallgatta a szúnyoghálónak ütköző bogarakat, a madridi, tiszta, fehér hálószobája járt az eszébe. Az amerikai nagykövetségtől kapott lakás tágas és tiszta volt, pont olyan, mint az összes többi diplomata lakása. Az előző lakó is a követségen dolgozott, és ugyanezt fogja tenni az is, aki majd utánuk jön. Ez a ház viszont – minden araszra, a poros csecsebecséktől a rozoga stégig – tagadhatatlanul Beruna volt.

Ennél jobban még sehol nem érezte otthon magát.

Jake arra ébredt, hogy csiklandós, szürke fény szűrődik be az ablakon – nem sokkal múlhatott reggel hat óra. Szellő suttogott befelé a szúnyoghálón, és az ablakon túl belekapott a napellenző kirojtosodott szélébe, ami így oda-vissza csapdosott.

Tika-tika-tika-tik.

Talán ez a hang ébresztette fel. Átpillantott az anyja ágyára, de ott csak a gyűrött lepedő látványa fogadta. Az anyja már felkelt. Jake úgy döntött, majd később zuhanyozik – aznap úgysis összehomokozza és összeszózza magát –, és kimászott az ágyából, hogy felkapja a ruhákat, amiket a bőrröndjükre hajított le.

Felvette az előző napi kék rövidnadrágot, és talált egy fehér pólót, aminek a *Párizsi Nemzetközi Iskola* felirat volt az elején, és a *L'École Internationale de Paris* a hátulján. Anya néhány évvel korábbi, franciaországi külszolgálatának az idejéből származott, és kezdett már feszülni rajta. Alighanem ki kellett volna már dobnia. Belebújt a surranójába, és az ajtó felé fordult.

Marisollal a lépcső tetején találkozott, és a lány egy hatalmas ásí-tással meg egy álmos vigyorral kívánt jó reggelt. Többek között azt szerette nagyon Marisolban, hogy nem próbálta meg szükségtelenül kitölteni a csendeket.

Barátságos csendben lépkedtek le a lépcsőn, el Nana számos ké-pe és térképe mellett, amelyek a helyért küzdve csak hébe-hóba fedték fel a csiricsaré tapétát a háttérben. Jake most már több vi-rágot látott, mivel Jayla néni elkezdte leakasztani a keretezett ké-peket a szögekről, szabadon hagyva a kifakulatlan négyszögöket alattuk.

– Jó reggelt! – köszöntötte őket a lépcső alján. – Nézzetek a lába-tok elé! Szerintem ezek a dobozok szaporodtak az éjszaka. A dolgo-zószoba egy útvesztő, és már arra sem emlékszem, hogyan kell innen eljutni a konyhába.

– Megtaláljuk – biztosította Jake a nagynénjét. – Csak Pierre bá-csi híres kekszének az illatát kell követni.

Jayla néni beszívta a levegőt, és az arca felragyogott az aranylő va-jas térsza illatától.

– Ja, igen! Hozzatok nekem is egyet, jó? Komoly üzemanyagra lesz szükségem, ha le akarom szedni ezt a tapétát.

– Leszeded a tapétát? – kérdezte Marisol.

– A legtöbb ember ízlésének ez túlságosan rikító. – Szomorú sóhaj hagyta el a nagynénjük száját. – De hát Nana már csak ilyen volt.

Marisol ajka megremegett, ahogy lepillantott a fényképkupacra. Jake elkapta a kezét, mielőtt megint elkezdené fotókat ajándékozni.

– Gyere, Mari! – mondta halkán. – Vadásszuk le a reggelit!

Jayla néninek igaza volt – nagyon sok doboz volt. Túl sok. Olyan magasra fel voltak tornyozva, hogy egy dr. Seuss-mesekönyv illusztrációját juttatták az ember eszébe.

Jake lábujjhegyen ment el a tornyok mellett, arra számítva, hogy az egyik bármelyik percben feldőlhet. Nyomta valami a szívét. A torkában gombóc gyűlt. Felhúzta a vállát, zsebre dugta a kezét, és a jobbnak az ujjai váratlanul találtak valamit. Papír. Mi ez?

Kihúzta a titokzatos tárgyat, és megfordította.

Ó! Jake-nek eszébe sem jutott a nagyanyja térképe, amióta belegyömöszölte a zsebébe – amit nem látok, az nincs –, de most, hogy megint a kezében tartotta, hallotta Marisol előző napi szavait.

Szerintem meg kell keresnünk Nana kincsét. Vágjunk neki a saját kalandunknak!

A nyílt óceán gondolata egyszeriben nem is tűnt olyan rossz ötletnek.

Sőt sokkal jobbnak hangzott, mint letépni Nana tapétáját vagy nézni, ahogy Marisol szeme elfátyolosodik.

Megállt a konyhába vezető ajtóban.

– ¿*Que?*⁹ – Marisol oldalra billentette a fejét. – Mi az, Jake?

– Szerintem Pierre bácsi sütijeit elvitelre kérjük.

⁹ Mi az?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A családi csónak szerencsére már a stéghez volt kötve. Todd bácsi és Pierre bácsi előző este kiszabadították a kátrányos ponyva alól, ahol az udvaron telet, és most az apálymeder iszapos vizén ringatózott. Körös-körül mocsári nádas lengedezett, Jake ennyire élénk zöld színt még sehol máshol nem látott. Állt a sok zöld és a ladik viharvert bádogján húzódó rozsdacsíkok között, és úgy érezte, az ismeretlenbe indulnak, nem egyszerűen azon a vízen kelnek át, ahol egész életükben úsztak. A narancssárga mentőmellények, amiket Marisollal magukra szíjaztak, csak fokozták a hatást, szoros ölelésbe zárva a mellkasukat, és megtöltve az orrukat az enyhén pézsmás illattal, amit az éveken keresztül nedvesen elpakolt mellények árasztanak.

A tiszta kék égen felhőnek nyoma sem volt, és a reggeli levegő szinte nem is mozdult, leszámítva ugyanazt a kis szellőt, ami lobogtatta a napellenzőket az ablaka előtt.

Először bedobott egy ásót és egy zacskó kekszket a csónakba, majd ő is beugrott, egyik kezét egy kikötőbakon tartotta, hogy könnyebben tudjon egyensúlyozni, a másikat Marisol felé nyújtotta, de ő inkább leült a stégre, és becsusszant. Ha ment is szállka a fenekébe, nem adta jelét.

– Oldozz le minket, jó? – kérte Jake, mert Marisol volt közelebb a kötélhez. – Én előkészítem a motort.

Marisol kibogozta a csomót, Jake meg a tatra szíjazott nehéz, fekete motor felé fordult, ami meg volt emelve, így a propeller nem ért a vízbe. A fiú kicsatolta a motort, beleeresztette a lapátokat a vízbe, és biccentett az unokatestvérének. Marisol megrángatta a kötelet, ami letekeredett a kikötőbakról, miközben a csónak kisiklott a vízre.

Már nem rögzítette őket semmi.